

Prinsesse Anne og de mange ting.

Der var engang en konge og en dronning, de boede på det største slot i landet. Slottet havde spir og høje tage. Det var så stort og så smukt. Dronningen fødte en dag en dejlig datter. En rigtig lille prinsesse. Hun blev navngivet Anne Amalie Sofie Rævendorf. Fint skulle det være, hendes navn, ligesom alt andet skulle være fint omkring den lille prinsesse. De kaldte hende Anne, og når det skulle være rigtigt være fint, prinsesse Anne.

Anne ønskede sig mange ting, hun elskede at få ting. Ikke fordi hun faktisk legede med dem, men for at vise de andre, hvad hun havde fået. De andre klappede i deres små hænder, når de så Annes nye ting. Og hun syntes, hun var så vigtig. Når de andre havde set tingen, og klappet i deres små hænder, gad Anne ikke have tingen mere. Hun åbnede vinduet og smed tingen ud. Nedenfor stod hendes vindue den største skraldespand i kongeriget. Den var lige så lang, som den største sal på slottet og lige så dyb, som salen havde højt til loftet.

Se, det var jo så godt, den stod der, til at tage imod alle de ting Anne smed ud. Når hun havde smidt noget ud, ønskede hun sig straks noget nyt, hun måtte vise de andre.

Hun havde også et ønske om nærværd og tilstedeværelse, men det vidste kongen og dronningen ikke, hvor de skulle købe, så det fik hun aldrig.

Hun sagde til sin far og mor: "Jeg ønsker mig sådan nogle nye sko, de må være røde og med spænde på."

Kongen og dronningen svarede: "Vi kører til byen i morgen og henter dem til dig."

Kongen og dronningen havde så travlt med at regere landet, så de helt glemte at tænke sig om.

De kørte bare til byen og hentede ting til Anne.

Sådan går der mange dage.

Anne fik mange ting. Når de andre havde set dem og klappet i deres små hænder, så åbnede Anne vinduet og smed dem straks ud. Den store skraldespand, var næsten fyldt med de fineste ting.

De andre var ved at blive trætte af at klappe og beundre alle Annes ting. De havde helt ondt i hænderne.

Hun så jo aldrig de andres ting, og var faktisk ligeglad med dem. De skulle bare klappe af hendes ting. Syntes Anne. Det vigtigste for Anne var hendes egne ting, som de andre skulle klappe af

og sige ÅHH! hvor er den smuk, ÅHH! hvor den er spændende, ÅHH! hvor har den været dyr.

En dag hørte Anne, at der i byen fandtes en helt utrolig smuk kjole. Det var den eneste kjole i hele verden, der var så smuk. Hun måtte eje den.

Hun sagde til kongen og dronningen: "Jeg ønsker mig lige den kjole."

Kongen og dronningen svarede: "Vi kører til byen i morgen og henter den til dig."

De havde stadig så travlt, at de helt glemte at tænke sig om.

På vej hjem fra byen kørte de i deres fine karet med 4 sorte heste spændt for. Kusken, som var en dygtig kusk, styrede det hele.

En slange lå og soled sig i vejsiden. Hestene stejler, da de ser den. Bliver så bange. Hestene.

Slangen var også bange for hestene, derfor hvædede den SCHHHHSSSSSSSS og rejste sig.

Hestene blev skræmt fra vid og sans. Det eneste heste kan, når de bliver bange, er at løbe. At løbe stærkt væk fra det farlige. De løb forfærdelig hurtigt, hestene, var slet ikke til at standse. Kusken asede og masede med hestene og talte beroligende til dem, men lige lidt hjalp det.

Karetet endte på hovedet i grøften og hestene dansede skræmte rundt om den.

Så blev der helt stille.

Kusken, som var en dygtig kusk, skyndte sig til karetet for at hjælpe kongen og dronningen ud.

MEN.....

De var begge døde. Det var forfærdeligt, skrækkeligt. Han vidste ikke sine levende råd. Han måtte gå den tunge vej til slottet, sammen med de 4 sorte heste. Det for at fortælle, at kongen og dronningen var døde.

Der blev landesorg, alle græd og var slemt kede af det. Hvad skulle de alle sammen nu gøre? Kongen og dronningen var døde.

Sådan går der mange dage.

Den lille Anne blev så sur over ikke at have fået sin kjole, det var det eneste hun havde i hovedet. Derinde var ikke plads til så meget andet.

Kjolen den lå i karetet med den døde konge og dronning.

Hun forstod slet ikke, at kongen og dronningen var døde. De havde jo altid så travlt med at regere landet, så det var kun, når de kom hjem fra byen med Annes ønsker, hun så dem.

Det var først senere, hun forstod det. At de var døde. Helt væk.

Hun græd og rasede, savnede sådan at få nye ting. Da der jo ingen konge og dronning var til at hente tingene til hende, så hun fik ingenting.

Hun så ikke, at tjeneste folkene rejste fra slottet, nu der ikke var en konge og en dronning til at give dem penge for deres arbejde.

Hun så det ikke, rasede og græd kun over, at hun ikke kunne få nye ting.

Det skulle være som før, syntes hun.

Der tog hun grueligt fejl, det hele var slet ikke som før.

Det var ganske anderledes.



En dag opdager Anne, hun er helt alene på slottet. De andre kommer ikke mere, Anne havde jo ikke nye ting at vise dem. Og de andre var vist i forvejen lidt trætte af Anne og alle hendes ting, så de blev væk. De syntes, det var bedst nu.

Tjenestefolkene var rejst, kokkepigen, kammerpigen, karlene, vaskekonerne, kusen, tjenerne, gartneren, lakajerne og kammerpigerne, der havde arbejdet på slottet var væk. Nu fik de ingen penge for deres arbejde.

Anne går gennem det tomme slot, det rungede i salene, hendes skridt gav ekko. Der var så koldt, så koldt. Hun følte sig helt alene.

Det var hun jo også. Alene.

Hun gik op på kvisten. Helt op. Der havde hun aldrig været før. Hun fulgte den flotte trappe fra kvisten til kælderen.

Satte sig på trappestenen i gårdspladsen og græd. Hun hulkede og tårerne løb ned i hendes fine røde sko med spænde. Hun sad der flere dage.

En dag løftede Anne hovedet og så staldknægten komme trækkende med de 4 sorte heste. Han havde lovet dem, de måtte komme på græs.

Det elsker heste nemlig, at komme ud, få lys, luft og en masse grønt græs.

Anne blev så glad over at se staldknægten. Hun troede, hun var helt alene i verden.

Staldknægten, som hed Fritz spurgte Anne:

“Jamen, hvorfor sidder du der og græder? Kan du ikke lige hjælpe mig med at trække hestene?”

“Jo, det vil jeg gerne,” svarer hun.

Hun var så glad over ikke mere at være helt alene på slottet.

De slap hestene løs på græsset og fulgtes ad hen til stalden.

Fritz spurgte: “Hvor har du været lille Anne i al den tid? “

“Jeg har bare gået rundt og rundt og grædt over, jeg ikke kunne få ting.” Det sagde Anne.

“Nåh, ikke andet,” sagde Fritz, “ting kan man da altid få. Men først er der noget, som skal gøres.

Vi skal muge hos hestene, vi skal vande blomsterne, vi skal lave os noget mad og vi skal vaske i den store gruekedel.”

En gruekedel er en kæmpestor gryde. Der tændes ild under den og i den koges det snavsede tøj. Så bliver det helt rent igen. Sådan en brugte man i gamle dage, når alt skulle vaskes.

Dengang skulle alt også være rent, ellers lugtede det så forfærdeligt. Så forfærdeligt, at ingen kunne holde ud at være i nærheden af en, som ikke var ren.

“Du trænger da vist også til at blive vasket, du lille prinsesse.”

Jo, Anne kunne godt tænke sig at blive ren, hun vidste bare ikke, hvordan hun blev ren, det havde hun altid haft andre folk til at ordne for sig.

Der var nu også mange andre gøremål, som Anne heller ikke kunne. Hun kunne ikke lave sin egen mad, hun kunne ikke rede sit eget hår, hun kunne ikke gøre slottet rent, hun kunne ikke vaske sine fine kjoler, hun kunne ikke pudse sine fine sko. Faktisk kunne Anne ikke noget, andet end at ønske sig ting, for så åbne vinduet for at smide dem ud igen.



Det kunne hun jo ikke gøre for.... hun fik det ikke lært som barn.

Kongen og dronningen havde jo så travlt med at regere landet, at de helt glemte at tænke sig om.

Lære hende gøremål.

Fritz viste hende, hvordan der skulle muges ved hestene. Anne svedte og fik så ondt i sin ryg og arme. Fritz holdt ved sit, der skulle muges.

“Hestene bliver så glade, når der er rent og pænt i deres stald.” Sagde han.

“Siden må vi i køkkenhaven. Vi må se om alle grøntsagerne og blomsterne har det godt.” Sagde Fritz

“Køkkenhaven? Hvad er dog det, der har jeg aldrig været før.” siger Anne.

“I køkkenhaven sår og dyrker vi blomster og grøntsager, alt vi behøver for at blive mætte og glade. Men det skal passes. Vi passer godt på dem. Grøntsagerne.”

De kom ned til køkkenhaven, og Fritz mente, at blomsterne og grøntsagerne så kede ud af det. De hang med hovederne og så ud, som om de sov.

“De må have noget vand.” sagde Fritz. Fritz og Anne hentede vand og gav vandet til alt, som groede i køkkenhaven.

Annes arme og ryg værker, hun havde aldrig båret på noget så tungt. Og så så længe. Og så så meget vand. Da de var færdige, sagde Fritz til Anne.

“Prøv at se, Anne, nu ranker de ryggen og smiler til solen. Er det ikke godt at se, der skal såmænd ikke meget til, bare lidt vand!”

Nu måtte Anne og Fritz have rent tøj på, efter alt det snavsede arbejde. I vaskekælderens viste Fritz Anne, hvordan bålet under gruekedlen skulle tændes, de hældte vand i gruekedlen og vaskede deres tøj. Det skulle også have været strøget, tøjjet, men både Fritz og Anne var så trætte og sultne, at de bare måtte have noget mad nu. Anne plejede at have folk til det, så at stryge vidste hun heller ikke hvordan skulle gøres.

Fritz viste Anne vej til køkkenet. Der havde hun heller aldrig været før. Fritz lærte hende, hvordan hun skulle lave mad. De får sig et dejligt måltid, selvom noget blev brændt og sort. Dog, når sulten knurrer, smager alting godt. I godt selskab.

Om aftenen var Anne så træt, så træt. Hun var så træt, hun helt glemte at ønske sig ting.

Noget andet havde været vigtigere hele dagen.

Sådan går der mange dage.

En eneste gang ønskede Anne sig ting, hun hentede en stige, stillede den op ad skraldespanden, og kravlede op, for at se alle sine ting. I skraldespanden lå det hele. Anne så på det hele, men hun savnede intet i skraldespanden. Hun havde jo smidt det væk en gang.

Hun følte så uvant, at hun havde større glæde i sig, når hun vandede grøntsagerne og blomsterne. De blev så glade af det vand, hun hentede sammen med Fritz.

Sådan går der mange dage.

I kongeriget var folk holdt op med at sørge over kongen og dronningens død.



De ønskede sig en ny konge, sådan en kan folk godt lide af have. De valgte Fritz, som alle syntes var en brav og dygtig mand. Det var han blevet nu, der var gået så mange dage. Folket i det lille rige spurgte Fritz, om han ville giftes med prinsesse Anne. Hun var jo en rigtig prinsesse og dem var der ikke mange af.

“Jeg må tale med Anne først,” svarede Fritz. Han spurgte Anne og hun svarede, at hun gerne giftes med Fritz, hun elskede ham for alt, han havde lært hende. Og for at han var den, han var. Og for at han var der.

I kongeslottet blev der holdt et rigtigt prinsesse bryllup. Et stort et, sådan skal det være, med lys i kæmpe lysestager, den mest fantastiske mad, Sådan må det være, når konger og prinsesser holder bryllup. Oven i købet havde Anne været med til at lave noget af maden. Den var god.

Hun havde fået det lært.

Gæsterne kom fra nær og fjern, i deres bedste tøj. Gæsterne havde mange gaver med til Anne, men hun så dårligt på dem, havde så travlt med, at sørge for gæsterne havde det godt. Det havde de. De kunne se, hvordan Anne havde forandret sig.

De festede i mange dage.

Dronning Anne og Kong Fritz ønskede sig mange børn, og det ønske får de opfyldt. Og når alle de nye små prinser og prinsesser ønskede sig ting.

Så svarede dronning Anne:

“Ting kan man altid få, men før du får, må du lære at vaske, holde dig selv ren, lave mad, muge hos hestene og passe køkkenhaven.

Så er alt bedst for alle. “

De levede lykkeligt i mange år med deres børn på slottet.

Kong Fritz og dronning Anne blev rigtig gamle og var fornøjede med deres liv. Hver dag vandede de deres blomster og grøntsager.

De fik også tid til at regere det lille kongerige. På bedste måde.

Dog til allersidst døde de, det må man, når man bliver gammel. Men heldigvis var der mange nye prinser og prinsesser til, at blive dronning og konge i det lille rige og på det store slot.

Og køkkenhaven stod der endnu, endnu prægtigere end før.

Hestene var på græs og slangen, hvor mon den havde snoet sig hen???

